

Ukens

Perspektiv

A spise med de store —

Den som spiser kirsebær med de store risikerer å få stenene i øynene, blir det ofte sagt.

Norge er et ganske lite land — omlag 3 mill. mennesker. I de virkelige store land finnes det byer hvor det bor 3—4 ganger så mange mennesker. De store og mektige stater har all verdens herligheter og sender av sin rikdom og overflod til krigsherjede land — også til vårt.

Vi er små og fattige, at vi må ta imot gaver fra alle kanter og takke pent, som skikk er.

Uten gaver og store lån kunne vi knapt hverken leve eller dø. En ussel tilværelse ville være vår skjebne.

Etter den første verdenskrig hadde Norge en Nansen som gjorde Norges navn kjent og elsket over hele verden. Med et Nansenpass fikk millioner mennesker en sjanse til redning fra kaos og undergang.

Etter den annen verdenskrig er Norges navn sunket dypt i anseelse og latterliggjøres over hele kloden.

Det var diverse norske herrer som rømte til England da verdenskrig nr. 2 raste. De samme herrer sa selv at de var med i krigen, men det var ingen som så deres tropper i krig. Da krigen sluttet ble de samme herrer fraktet hjem. De begynte da å rose seg av å ha vunnet krigen. Amerikanerne lo av de brautende nordmenn — engelskmennene likeså. Nordmennene spilte fluens rolle — satt bakpå lasset og ropte: Se hvilket støv vi gjør!

Og nå er de samme herrer atter ute og kjører. Amerika og England rekker ikke å få i stand Atlanterhavspakten fort nok, og over hele klodens bølgenett lyder det dag og natt: Herr Lange, mister Lange, Monsieur Lange — Lange flyr, Lange er i audiens, Lange orienterer hjemme. Men A-pakten er enda ikke ferdig fra forslagsstillernes side. Vognen er enda ikke kjørt fram. Det er ingenting å sitte på.

Det norske storting er i farten blitt degradert til diskusjonsklubb. Det norske Arbeiderpartis landsmøte avsluttet som et slags riksting og vedtok på folkets vegne å støtte monsieur Lange. Og da partiet har flertall i stortinget, kan de andre partier bare diskutere mens de orker, det betyr ikke noe. Rikstinget har talt.

Truman og Attlee skynd dere nå, så vi kan få sitte bakpå lasset enda en gang!

Norge burde i dag etter makthaverens mening drive mere krigsforberedelser, ha mere Marshallhjelp, flere fangeleire, tusener av tvangsarbeidere og et uendelig inntektsgivende rettsoppgjør.

Jo, vi er en nasjon vi med, vi små en alen Lange!

Vi har sett nok av krig.

Vårt lille folk har ingen sjanse som krigsmakt. Det spiller ingen rolle i så henseende enten det heter Atlanterhavspakt eller Arbeiderpartipakt.

Hvis Norge i dag hadde hatt en

Når rettskjensla svikjest - -

Når rettskjensla svikjest, stig der røyster up stille, dulde røyster, utan bråk og rop, der mæles gjennom aftentimar i ordlag utan tolk um justisgudens gullvekt som gjekk til gatens folk. Då hatets bylgje velta utyver Norigs land og kjærleiken vart nagla til kross på øde strand. Då kyrkjas primas dømde i hatets hjarteglød då heim vart spreidd for vindane med barn og viv i nød. Kvi stend Du der og hatar i kross og skapular når vel Du veit at Jesus, berre kjærleik var —? Kvi sveik du oss o kyrkje, som stod so høgt i hug — nei, du sveik oss ikkje din primas sveik deg Du — Vår saga veit å mæla, når fedrar var i slag dei vener atter vorde, når heim dei kom ilag. So tala Sverre konge, frå lyfting av sitt skip: — Høyr her, Du hertug Skule, fyr me vert lagd i mold me streid med blanke våpen etter slag på skjold. — Og her vår lagnad møtest i vestens lange veg av sott og sår me lægjast på skipets lyfting ned. Som eg no gjev Deg fridom, min fiende i strid, me saman gjeng til Allfar — for alle treng me Grid. O. L.

Tre «heimefronthelter» i Krstiansund avslørt som innbruddstyver

Stjal dameundertøy, metervarer og kåper for en verdi av omlag 10.000 kroner.

Kastet varene på sjøen straks etter innbruddet

Den 3. mai 1945 ble det begått innbrudd i en damekonfeksjonsforretning i Kristiansund. Det ble stjålet en masse varer — fra silkeundertøy, metervarer til kåper for en verdi av omlag 10.000 kroner.

Tyveriet ble meldt til politiet, og en hadde således all grunn til å vente at det ville bli oppdaget, men av en eller annen for oss ukjent grunn, ble saken henlagt av politiet.

Innehaveren av forretningen, en eldre dame, fant seg lite tjent med dette, men på grunn av uforskyldte vanskeligheter i form av gransking og rettsforfølgelse hadde hun ikke krefter eller mot til å søke det samme politi om å ta saken opp til ny etterforskning.

En av hennes venner tok seg imidlertid av saken, og ved henvendelse til statsadvokaten lyktes det å få denne til å pålegge politiet i Kristiansund å sette i gang ny etterforskning — som nå har ført til full oppklaring

eneste virkelig statsmann, hadde han talt alltid og overalt om fred og humanitet til vårt eget folk og all verden. Ordet krig hadde han nevnt bare som uttrykk for barbari.

Sjansen for oss til lykke og velstand ligger i organiseringen av fredsarbeidet. På dette felt burde vi gjøre vår innsats.

Hvis England og Amerika vil unne oss fred neste gang, så får vi fred uten pakt hverken vest eller øst.

Hadde England undt oss fred i 1940, så hadde vi fått fred, men organiserer vi oss for krig, så får vi den også neste gang.

Det er tungt å se at Norge skal agere stormakt. Ville det ikke være klokere å spise litt mindre sammen med de store?

Schjevola.

av det frekke og på mange måter enestående tyveri.

Etter de opplysninger vi sitter inne med, viste det seg å være ganske lett å komme til bunns i affæren. Mistanken har i lengere tid vært rettet mot tre unge menn som spilte en ikke liten rolle innen den nå så sørgelig beryktede «heimefront». Den første av de mistenkte gikk til full tilståelse etter en halv times forhør. Den andre var noe mere hårdkokt, men da han innså at spillet var tapt, gikk han også til bekjennelse. Den tredje oppholder seg i utlandet.

Enkeltheter omkring selve innbruddet har mindre interesse, men vi må dog nevne at de tre «helter» før de forlot butiklokale gjorde sitt fornödde på gulvet etter at de hadde drukket noe brennevin de også hadde stjålet. Og for riktig å være karer hadde de skrevet et sjikanøst brev som de la igjen etter seg.

Etter hva de to avhørte har fortalt, ble de stjålne varer kastet på sjøen straks etter innbruddet.

Nerveslitende jobb

På et kurs underholdt en av deltakerne noen av de øvrige med å fortelle om de nervøse lidelser som plaget en navngitt person innen vedkommendes familiekrets. Lidelsen skulle være en følge av tysk fangenskap. Angjeldende person turde således aldri være alene. — «Med sin samvittighet,» var det en av de tilstedeværende som innskjøt. Denne kjente til at mannen med de nervøse lidelser var en mann som etter mai 1945 hadde hatt som eneste beskjeftigelse å arbeide målbevisst for å få flest mulig NS-folk innefor og at de ble holdt der lengst mulig.

Hva ANDRE mener:

Er det folkets vilje?

For at det ikke skal gå i glemmeboken, vil vi gjengi to viktige uttalelser, — av stikk motsatt oppfatning av det meget alvorlige spørsmål om hvilken stilling Norge bør innnta til de to stormaktsblokker som nå står så steilt overfor hverandre.

Som utenriksminister falt det i Halvard Langes lodd å gå husmannens tunge gang. Men med den virak han ble møtt med fra husbondens side da han nå var i Washington, akslet han seg som en der kunne mere enn å spise seg mett, da han fikk i oppdrag å påvirke de gjenstridige representanter ved Arbeiderpartiets landsmøte til helt å gå inn for regjeringens utenrikspolitiske linje. Og han klarte det. Og dermed mener han seg berettiget til overfor verdenspressen å komme med følgende uttalelse, som NTB har sendt ut:

«Den norske regjering ga i går (21. febr. 1949) en lunsj for de amerikanske pressefolk som nå besøker Norge. Etter lunsjen ga utenriksminister Lange en utgreiing om den utenrikspolitiske situasjon og Norges stilling til Atlanterhavspakten. Utenriksministeren kom inn på vedtaket på Det norske Arbeiderpartis landsmøte, og sa at det var et overmåte viktig vedtak, fordi det viser at regjeringen har partiet og folkeflertallet (uthevet av oss, red.) bak seg. Men han understreket at det ikke tilkom noe enkelt parti å avgjøre landets utenrikspolitikk. Det er regjeringen og stortingets sak. (Nei, tenk det!) Først etter omhyggelige drøftelser i regjeringen og stortinget vil det bli avgjort hva som blir Norges neste steg.»

Fredlysning og folkeavstemning mener Scharffenberg.

Den gamle stridsmann Johan Scharffenberg er vel den som klarest og mest uredt har gitt uttrykk for en helt annen oppfatning enn den som utenriksminister Lange mener seg å kunne tillegge folkeflertallet. I Morgenbladet for 16. februar slutter dr. Scharffenberg en artikkelserie: «Fredlysning eller stormaktsallianse?» med følgende:

«Etter mitt skjønn vil det være den fornuftigste utenrikspolitikk å undersøke mulighetene av fredlysning av Norge, ved åpen henvendelse til begge stormaktsgrupper. Jeg frykter at våre statsmakter overvurderer den hjelp Atlanmaktene vil kunne yte Norge, og jeg er overbevist om at vår tilslutning til den snarere vil fremskynde enn forebygge en krig.

Dette spørsmål forelå ikke ved valget i 1945. Stortinget har intet mandat fra velgerne til å forlate den nøytralitetspolitikk som helt til 9. april 1940 alltid har vært Norges. Før en slik saltomortale bør det holdes folkeavstemning. (Uthevet av oss).

Mitt brennende ønske er fredlysning av Norden. For den taler både fornuft og følelse. Men de små fredelige kulturstaters skjebne blir avgjort av stormaktspolitikkerne i deres brutalitet, egennytte og dumhet.

Quantilla sapientia mundus regitur!»